

၉
၈

นิพพาน ไม่ใช่ผู้รู้

ธรรมภายในใจ ไม่ได้เหมือนในคัมภีร์นะ ในคัมภีร์เป็น
ความจำ ในใจจากภาคปฏิบัติจริงๆ แล้วเป็นความจริงล้วนๆ เลย

ความจำ เราจำมาได้ เสียงอีกทีก็กรีกโครมขนาดไหนก็ตาม
เราก็พูดได้ เพราะเราจำมาแล้ว เช่น นโม ตสฺส ภควโต อรหโต
สมมาสมพุทฺธสฺส ฟาดวันยังคำ เสียงจะเป็นยังไงช่างหัวมัน เราจำ
ได้

แต่เรื่องธรรมไม่เป็นอย่างนั้น เรื่องธรรมชาติ หลักธรรมชาติ
คือปรากฏขึ้นจากการปฏิบัติธรรมนะ จะเกิดขึ้นที่ใจ เพราะใจนี้เป็น
สถานที่เกิดของกิเลสและธรรม ส่วนมากมีแต่กิเลสเกิด พวกเรา
ธรรมไม่ค่อยเกิด

ในระยະที่กิเลสมีกำลังมาก กิเลสมันเกิดของมัน มันหมุนตัว
ของมันโดยอัตโนมัติ มันหากคิดหากปรุงเรื่องนั้นเรื่องนั้นจากกิเลส
ภายในตันออกไปๆ

เราก็ไม่เคยคิดแต่ก่อน แต่เวลาเข้ามาจุดใหญ่มหาเหตุนี้

มันก็เจอกันได้ รู้กันได้ ธรรมก็ไม่ทราบอยู่ที่ไหนแต่ก่อน ได้
ยินแต่ท่านว่าธรรมเกิด ๆ ธรรมยังงี้ก็ไม่รู้

เวลามันเกิดขึ้นในหัวใจ ทั้งกิเลสเกิดทั้งธรรมเกิด รู้ชัดทั้ง
สอง สติเป็นสำคัญมาก พอแย็บออกมา มันจะดันออกมาแย็บ ๆ
สติทันดับปั๊บ ๆ ไม่ต่อ ถ้าสติไม่ทัน ลุกกลามไปใหญ่เลย

นี่เรียกว่า สติควบคุมไป กิเลสเกิด ก็อย่างว่าแหละ ธรรม
เกิดรับกัน ก็อย่างว่า รับกันได้ ลบไปได้เลย

การกินนี่กินมาตั้งแต่วันเกิด ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียง
เท่านั้นจะตายเหอ เอ้า ตายก็ตาย เท่านั้นละ

อันนั้นก็เรียกว่า ดับกันไปได้เลย จิตก็ฟุ้งตามเดิม

เวลาเกิดก็เกิดอย่างนั้นละ แต่ไม่สนใจที่จะสอนใครนะ
อุบายใดทั้งหมด สอนเจ้าของทั้งนั้น ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย

ธรรมเกิด กิเลสเกิด รู้ภายในใจของผู้ปฏิบัติธรรม ผู้ไม่
ปฏิบัติไม่รู้ กิเลสเกิดวันยังค่ำไม่รู้ตลอดไปเลย ธรรมเกิดไม่ได้ ถ้า
กิเลสเกิดไม่รู้ตัว แล้วเรียกว่าธรรมเกิดไม่ได้

เวลาสติจับเข้าไป ๆ กิเลสเกิดที่โรมันจะเริ่มทราบ ๆ พอมัน
ปรุรงเรื่องอะไรปั๊บ สติทันปั๊บดับปั๊บ ๆ ไม่ลุกกลาม ต่อไป ก็มีแต่สติ
รักษาใจตลอด

สติเป็นของสำคัญมากทีเดียว ถ้าขาดสติแล้วนั้นละ
ช่องว่างของกิเลสเข้าช่องนั้น ถ้าสติมีอยู่ ออกจะแตกมันอยากคิด
อยากปรุรงก็ออกไม่ได้ เพราะฉะนั้นกิเลสจะหนาขนาดไหนก็ตาม
ขอให้มันสติบังคับเถอะ เราจะได้เห็นชัด ๆ ว่า อำนาจของกิเลสมัน

ตัน จนเหมือนว่าจะแตกนะ มันอยากคิดอยากปรุง ทางนี้ก็ตันไม่ยอมให้คิด

สติจึงเป็นของสำคัญ เป็นพี่เลี้ยงของจิตได้เป็นอย่างดีทีเดียว

ใครมีสติดีเท่าไร ผู้นั้นจะตั้งหลักฐานได้จนกลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ ลงชั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว ไม่มีคำว่าเปลอ ตั้งแต่ตื่นนอนขึ้นมาจนกระทั่งหลับ เปลอเวลาไหน ไม่มี นั่นเรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ นี่ละ เกิดในจิตดวงนี้แหละดวงมหาเหตุระงับกิเลส ระงับอย่างนี้เอง ด้วยจิตตภาวนา

ศาสนธรรมพระพุทธเจ้า เรียกว่า เอกอุ ไม่มีที่ไหนเสมอเลย ชี้ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น ออกไปจากจิตตภาวนานี้ทั้งนั้น สอนไว้โดยถูกต้อง เมื่อถึงชั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว มันเป็นอย่างมันอยู่ในนั่นเอง ไม่มีคำว่าเปลอ ไม่เปลอเลย พอตื่นนอนติดกันไปแล้วๆ อยู่ที่ไหน มีแต่สติปัญญาทำงานๆ แก้กิเลสเป็นอัตโนมัติๆ

เป็นเองนะ จึงเรียกว่าอัตโนมัติ เป็นเอง จากนั้นก็เชื่อมเข้าไปหา महाสติมหาปัญญา พอเข้ามหาสติมหาปัญญาแล้ว มันเป็นเรื่องซึมซาบ อันนั้นยังละเอียดกว่านี้อีกนะ เรามาพูดได้เพียงแค่นี้

มหาสติมหาปัญญา นี่ซึมไปเลยเชียว ซึมไปเลย สติปัญญาอัตโนมัติ ยังเหมือนกับเขาย่ำลาบ ยังมีปึกๆ อยู่บ้าง ส่วนมหาสติมหาปัญญานี้ซึมไปเลย ไม่มีคำว่าปึกๆ แปะๆ ละ

อัตโนมัติของมหาสติมหาปัญญานี้ยังเป็นอัตโนมัติละเอียดมากๆ เข้าไป เราเคยพูดให้ฟัง เวลามันชอนตัวนี้กิเลสมันละเอียด

มากนะ แต่ไม่พ้นสติปัญญาไปได้ มันจะละเอียดขนาดไหนก็ไม่ยอมรับ

สมมุติบางที่พิจารณาจนหมด ไม่มีอะไรปรากฏเลยในใจว่างเปล่าไปหมดเลย

เหอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วหรือนี่

ว่าให้เจ้าของ แต่ยังไม่สำคัญว่าเป็นพระอรหันต์นะ คือค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอ ชัดกันไปชัดกันมา เดี่ยวโผล่ขึ้นมา ๆ แป๊บขาดสะบั้น ๆ พอถึงขั้นมันมันวุ่นเสียมันแล้ว ปรึบเดียวหมดเลย

ขณะจิตปรึบเดียวนี้ โลกธาตุสะเทือนไปหมด แต่ความจริงกระเทือนในระหว่างกายกับจิต ก็เลสกับธรรมกระทบกันขาดสะบั้นจากกันนี้กระเทือนมากที่สุด เป็นฟ้าดินถล่มไปเลย พุดออกไปก็เลยว่่าฟ้าดินถล่ม ความจริง ฟ้าดินเขาก็ไม่ถล่ม มันหากเป็นอยู่ในกายกับจิต มันกระเทือนกันอย่างแรง

พอมันพุ่งขึ้นมาอย่างนั้น นี่เป็นเอง นี่เรียกว่ายอดแห่งธรรมเกิดแล้วที่นี้ สุดขีดแห่งธรรมเกิด จนกระทั่งฟ้าดินถล่ม คือร่างกายไหวไปเลยทีเดียว มันรุนแรงของมันเอง

ธรรมชาติที่เราไม่เคยคาดเคยคิดเคยรู้เคยเห็น ขึ้นมาพร้อมกันเลย จำขึ้นมาหมดเลย นั่นละที่ทำให้เกิดความท้อใจ เพราะอันนี้จำขึ้นมามันไม่ได้เหมือนอะไรเลย มันเหนือเสียทุกอย่างทุกอย่าง

ในแดนสมมุตินี้ ไม่มีอะไรจะเหมือนได้เลย ละเอียดขนาดไหนไม่เหมือน นั่นคือแดนวิมุตติหลุดพ้นแล้ว ถ้าว่าโลก ก็เป็นคนละโลกไปแล้ว จะเรียกว่าโลกได้ยังไง ก็มันเลยสมมุติไปแล้ว

นี่ละผลแห่งการปฏิบัติภาวนา ถอดออกมาจากหัวใจนะ

มาให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เพราะจวนจะตายแล้วนี่ จะไม่มีใครพูด พูดให้มันเต็มปากเต็มคอ ไม่อวดนะ

เราพูดด้วยความถนัดใจของเรา รู้อย่างถนัดใจ ตายใจได้ทุกอย่าง ตั้งแต่ขณะนั้นแล้วไม่เคยปรากฏว่า กิเลสเท่าเม็ดหิน เม็ดทรายจะมาแสดงให้เห็นอีกเลย พอให้ได้เกิดงงงอันตู่ ว่าเหอ กิเลสเหรอนี้กูนึกว่ามึงตายตั้งแต่วันนั้นแล้ว แล้วมึงทำไมมึงมาโผล่ได้อีกเหรอ ไม่เคย ก็มันขาดสะบั้นไปแล้ว ประจักษ์แล้ว มันก็ไม่มีมาตั้งแต่นั้น เรามาปรุงขึ้นเฉย ๆ ว่ามันมามีอีก แสดงอย่างนั้นอีก เรียกว่าไม่มีเลย

ส่วนธาตุขันธ์มียังไง ก็เป็นไปอย่างนั้นละ เผ็ดก็รู้ว่าเผ็ด เค็มก็รู้ว่าเค็ม ชอบก็รู้ว่าชอบ ความรู้นี้เป็นความรู้ประจำขันธ์

ท่านทั้งหลายฟังเสียคำตังว่านี่ มีใครเคยพูดไหม ความรู้ประจำขันธ์มี ความรู้ที่เป็นธรรมชาติสมมุติแล้ว จะบอกว่ารู้ ก็ไม่ถูกต้องที่ท่านหล้า เขียนไว้ในกฎจ้อก้อ

นิพพานไม่ใช่ผู้รู้ เหนือผู้รู้ขึ้นอีกไม่มีประมาณ

ตรงเป้งเลยเทียว ท่านเขียนไว้นั้น เออเนี่ยะ นั้นเห็นไหม

มันยอมรับกันทันที คือ อันนั้นพูดไม่ได้เลย นิพพานไม่ใช่ผู้รู้ นิพพานตั้งเป็นสมมุติขึ้นมา ความรู้ที่เด่นอยู่ในวงขันธ์อันนี้ เป็นความรู้กระแสแห่งความบริสุทธิ์เต็มเหนี่ยว รักษาอยู่ภายในขันธ์ เพราะฉะนั้น ความรู้ที่ประจำขันธ์ มันมีอยู่กับขันธ์นี้ถูกต้องนะ

เช่น มองดูอาหาร เอ้ออันนี้ดี มันรู้สึกยับเยิบ เป็นเรื่องของขันธ์ทั้งนั้นละ ธรรมชาติมันไม่มี เพียงแต่รับทราบ ว่า อันนี้มันชอบ

อันนี้มันไม่ชอบ เท่านั้นละ มีอยู่แค่นั้นนะ ไม่เลย นั้น ให้นักกว่า
นั้นไป ไม่มี อยู่ในวงชั้นนี้ เรียกว่า ความรู้ในวงชั้นนี้เป็นอย่างนั้น

ท่านก็ปฏิบัติต่อกัน ไปอย่างนั้นละ อันนั้นดี อันนี้ไม่ดี โลก
เขาว่าไง ก็ว่าได้เหมือนโลกเขา เป็นแต่เพียงว่าธรรมชาติอันหนึ่ง
มันไม่ใช่อันนี้

นี่ละจิต เวลาเรียนเข้าไปถึงมันจริงๆ แล้ว ยังพูดไม่ได้ก็มี
ดั่งที่ท่านหล้า ท่านว่า นิพพานไม่ใช่ผู้รู้ เหนือผู้รู้ขึ้นไปอีกหา
ประมาณไม่ได้ ผู้รู้เด่นๆ ที่ใช้อยู่ไม่ใช่ ก็คือในวงชั้นนี้ ความรู้
อันนี้อยู่ในวงชั้นนี้ อันนั้นนอกจากนี้แล้วพูดไม่ได้เลย

นี่แหละธรรมพระพุทธรเจ้า ที่ว่าเลิศเลอเปรียบเทียบกับอะไร
ไม่ได้เลย เลยไปหมดแล้ว ถ้าวาดก็เลย อะไรก็เลย อย่าง นิพพาน
ปรหม์ สุข นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง เราก็คาดเป็นสุขอย่างยิ่งอยู่นี่นะ
แต่นิพพานแท้-ธรรมชาติแท้ไม่ใช่อันนี้ แน่ๆก็อย่างนั้นแหละ

อย่างที่ท่านว่านิพพานไม่ใช่ผู้รู้ ยังเหนือผู้รู้ขึ้นไปอีกไม่มี
ประมาณ นั้น ท่านพูดถูกต้อง นี่ผู้เจอแล้วพูด เจอธรรมชาตินั้นแล้ว
พูด หาที่ค้านกันไม่ได้ พอไปอ่านแล้วเอออย่างนี้ซิ เราก็ว่าอย่างนั้น
อย่างนี้ซิ

มันอยู่ในจิตของเจ้าของเอง ไม่มีที่สงสัย ไม่ต้องหาใครมา
เป็นพยาน จำขึ้นในนั้นแล้วรู้หมด ส่วนละเอียดส่วนไหนอะไรที่มา
เกี่ยวข้องรู้กันไปหมด

นั่นละธรรมชาตินั้นละที่พระพุทธรเจ้าทรงท้อพระทัย ท่าน
ท้อพระทัยเพราะเหตุนี้เอง ธรรมชาตินั้นเหนือเสียทุกสิ่งทุกอย่าง
ไม่มีประมาณ

ขอให้ท่านทั้งหลายได้ปฏิบัติละ ธรรมพระพุทธเจ้านี้ทำทหาย
ตลอดเวลา เรื่องมรรคเรื่องผลอยู่กับการปฏิบัติละ ไม่ได้อยู่กับกาล
สถานที่เวลา

ท่านก็แสดงไว้แล้วว่า อกาลโก ธรรมไม่มีกาลสถานที่เวลา
เวลาที่จะเกิดเวลานั้นเกิดเวลานี้ ถ้าเหตุมีเท่าไร หนุนเข้าไปแล้ว
เกิดได้ตลอดเวลา อิริยาบถใดก็ตาม เกิดได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเดือนปีที่
โมง อันนั้นยังไกล ในอิริยาบถของเจ้าของเกิดได้ทุกเวลา ถ้ามี
ความเพียร ธรรมเกิดได้ตลอด สด ๆ ร้อน ๆ

อย่าไปเชื่อทวนอกตาบอด มันเต็มโลกเต็มสงสาร มันมีแต่
ลบล้างบาปบุญนรกสวรรค์ ไม่มีทั้งนั้นละ พวกตาบอด
พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ทั้งหลายท่านสดสังเวชนะกับความหู
ทวนอกตาบอดของแดนนรก แดนวิภูจักร มันพูดของมันอย่างนั้น นี่
วิภูจักรเป็นยังไง ท่านก็ดูของท่าน ดูหมดแล้ว พวกมันจำเอา

